

Ο κόσμος γεννήθηκε από μια πανάρχαια ερωτική συνεύρεση, από μια αρχέγονη κοσμική ένωση. Η σαρκική ένωση γίνεται έκφραση προσευχής και προσφοράς, ιεροπραξία που μέσα της επαναλαμβάνεται και συνεχίζεται η ερωτική αρχέγονη δημιουργία, το μυστήριο της γέννησης του Κόσμου.

Ο άνθρωπος της Φύσης νιώθει μέσα στο σύμπαν μια ερωτική πνοή. Αρχίζει να σκέπτεται πως ο ουρανός καθιστά έγκυο τη γη, ότι τα άστρα προήλθαν από τη συνεύρεση αυτή. Η μητρική γη δέχεται μέσα της τη γονιμοποιό υγρασία όπως ο θηλυκός κόλπος το ανδρικό σπέρμα. Αυτή η θέαση της βλάστησης που αναπτύσσεται αποτελεί την αρχέτυπη εικόνα για τη θεοποίηση της Ζωής που ολοένα ανανεώνεται. Επτά γυναίκες, συμβολικές μορφές της γονιμότητας ταξιδεύουν πατώντας στη γη, στα νανουρίσματα, τα μοιρολόγια και τα τραγούδια της ξενιτιάς και του γάμου, διοχετεύοντας υπαινικτικά την αντίληψη τους, για τη Ζωή, το Θάνατο και τον Κόσμο.

Η παράσταση διεκδικεί τον πειραματικό της χαρακτήρα σε τρία επίπεδα:

1. Στη μουσική σύζευξη. Πρωτοπορία - Παράδοση

Ιάννης Ξενάκης: Ορέσσεια, Αις, Μήδεια, Μεταστάσεις, Αναστενάρια.

Παράδοση: Ήπειρος, Θράκη, Μακεδονία, Μ. Ασία.

2. Στην αναζήτηση του αρχέτυπου φυσικού σωματικού λόγου. Το σώμα και η αναπνοή να λειτουργήσουν σαν φυσικά φαινόμενα. Οι χορευτές να δημιουργήσουν τον ιδανικό τραγικό χορό. Το Δέντρο, η Γη, το Νερό, η Φωτιά, ο Άνεμος δεν αλλάζουν μες το χρόνο, παραμένουν συνεχώς μυστηριώδη, απρόσμενα, ανεξερεύνητα.

3. Στο ένδυμα, ως προέκταση και απαραίτητη προϋπόθεση της κίνησης του χορευτή, ως πηγή έμπνευσης, αφαιρετικότητας, αναζήτησης φόρμας συνύπαρξης, υποταγής, ανακάλυψης, μεγέθυνσης, υπέρβασης.

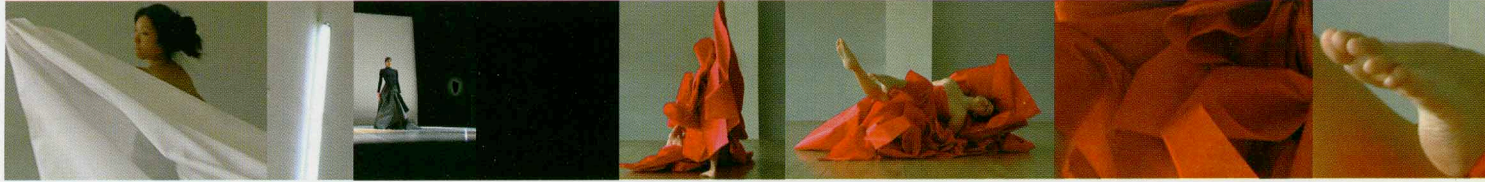
Σ' αυτή τη χορογραφική περιπέτεια η πρόκληση είναι να προσεγγίσει κανείς το μέγεθος - το μετά ανθρώπινο, το μεταφυσικό. Να κατορθώσει το Σώμα να απεκδυθεί την οικεία του γλώσσα, να ακολουθήσει αρχέγονα μονοπάτια. Να οδηγηθεί σε μια σύγχρονη, λιτή, άμεση, απέρριπτη έκφραση.

Αυτό ακριβώς που επιτυγχάνει η μουσική και το τραγούδι στην Παράδοση και στον Ξενάκη.

Νατάσσα Ζούκα

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ ΝΑΤΑΣΣΑΣ ΖΟΥΚΑ

Σύλληψη, Δραματουργία, Χορογραφία, Μουσική επιλογή: **Νατάσσα Ζούκα**

Ένδυμα - Σκηνικός χώρος: **Βασίλης Ζηδιανάκης/ΑΤΟΠΟΣ**

Φωτισμοί: **Αργύρης Θέος**

Χορεύουν: **Takako Segawa, Κατερίνα Ράχμα Λαχλάλι, Βέρα Κίτνα, Ανθή Θεοφυλλίδου, Ειρήνη Κυρμιζάκη, Γωγώ Πετράλη, Ισαβέλλα Καραμολέγκου**

Νταούλι - Τραγούδι: **Κώστας Μερετάκης**

Βοηθός χορογράφου: **Βάνη Βαλιάνου**

Βοηθός σκηνογράφου: **Δημήτρης Κουλούρης/ΑΤΟΠΟΣ**

Κατασκευή κοστούμιών: **Ελένη Μελισσάρη, Ειρήνη Παπαδοπούλου/ΑΤΟΠΟΣ,**

Καπέλλα: **Μαίρη Ανυσιδου**

Ηχητική επεξεργασία: **Ηχογραφικό κέντρο Μεγάρου Μουσικής Studio IEMA**

Φωτογραφίες: **Πάνος Δάβιος/ΑΤΟΠΟΣ, Δ. Νασιάκος**

Ένα τρίπτυχο: **Λευκό, Μαύρο, Κόκκινο** που πραγματεύεται αντίστοιχα τον Ύπνο, τη Μνήμη και τον Έρωτα. Δύο ακραίες μουσικές χειρονομίες συναντώνται σε μια τελετουργία με εκφραστή το ΣΩΜΑ.

ΥΠΝΟΣ Ο ύπνος και ο θάνατος εμφανίζονται ως υιοί της νύχτας. Υπάρχει μια νοητή γραμμή που συνδέει τα νανουρίσματα με τα τραγούδια της ξενιτιάς, του γάμου και τα μοιρολόγια.

Τα νανουρίσματα παραπέμπουν στην έννοια του πένθους αφού εκεί αποτυπώνονται μύχιες σκέψεις της γυναίκας και οι ανομολόγητες επιθυμίες της.

**Ύπνος - Θάνατος - Όνειρα;
Τι θα είναι αυτό το όνειρο;
Μετά τον αιώνα του σώματος
Ποιος ύπνος αναλαμβάνει τα όνειρα;
Πως ονειρεύεται ο Θάνατος;
Σαίξπηρ
"Άμλετ"**

ΜΝΗΜΗ Τα πολυφωνικά τραγούδια της Ηπείρου είναι ιδιόμορφα όπως και η κοινωνία που τα γέννησε. Οι φωνές ξεσχίζονται χωρίς έγνοια να είναι "ωραίες" εκφράζοντας ένα κοινό πάθος που έρχεται από πολύ μακριά. Δημιουργούν κύκλο σε να τραγουδούν πάνω από ένα βαθύ πηγάδι, τους καημούς της αγάπης, του θανάτου και της ξενιτιάς.

Η συγκλονιστικά "τρομερή κραυγή" - cri horrible - του Ι. Ξενάκη, ο σπαραγμός και ο θρήνος της ανθρώπινης φωνής, των πνευστών της ορχήστρας και των κρουστών που πάλλονται αντλώντας αρχέγονο πάθος, δημιουργούν το χώρο του Παγκοσμίου Θρήνου, της ανεπιστρεπτή ΑΠΩΛΕΙΑΣ.

ΕΡΩΣ Θρησκεία Αφροδισιασμού - Τέρψη Δημιουργίας - Ουσία όλων των πραγμάτων.